БИЛИ РЪШЪР

КИЛИАН МБАПЕ

Головете започват с мечта

Момчето, което изпревари всички

Издателство ПАРИТЕТ

Килиан Мбапе
Головете започват с мечта
Момчето, което изпревари всички

Поредица „Футболни звезди“

Автор Били Ръшър
128 стр.

Превод Иванка Икономова
Редактор Горанка Цветкова

Издателство „Паритет“, София 1528, ул. „Н. Бончев“3
Телефон 0879 471 930; е-майл: paritetlit@abv.bg

Сиви панелни блокове в покрайнините на Париж, прашно игрище зад мрежата и топка, която не спира до късно вечер. Оттук започва пътят на Килиан Мбапе – дързък, светкавичен, неудържим. На деветнадесет той вече вдига над главата си златния трофей на Световното първенство, а най-добрите защитници често успяват да зърнат само гърба му. Тази книга разказва живо и увлекателно историята на момчето, което изпревари всички. Тук са семейството, което диша футбол, първите тренировки, зашеметяващите рекорди, гръмките победи, горчивите грешки и най-важният урок: след всяко падане можеш отново да се изправиш. Защото всеки гол, колкото и невероятен да изглежда, някога е започнал с една мечта.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена, в каквато и да е форма, без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-714-3

„Да мечтаеш не струва много. Всъщност е безплатно.“

Килиан Мбапе,
The Players' Tribune,
26 февруари 2020 г.

Съдържание

Пролог 9

Глава 1
Семейството, в което всички играят 12
Бащата, който знае всички момчета по име .. 13
Майката, която не се бои да спори 16
По-големият брат, проправил пътя, по който ще мине Мбапе 18
По-малкият брат и къщата на кръстопът 19

Глава 2
Дворът, който заменя академията 22
Момчето, което играе с по-големите – и не губи 22
Дворът, който не го пуска 24
Погледите отстрани, които решават всичко 25
Пътят към „Клерфонтен“ 27

Глава 3
Покана, която не може да се откаже 30
Пътят към основния състав 31
Рекорд, който се задържа двадесет и една години 33
Гол през февруари – и подпис под бъдещето 34

Глава 4
Най-младият – и веднага легенда на клуба ... 36
Самолет за семейството: договорът като признание 36

Първата стъпка 38
Пътят към Шампионската лига 39
Шампион на Франция на осемнадесет години 40

Глава 5
Трансферът, за който говори целият свят 42
„Реал", който не успява да убеди 42
Клубът от детството ще почака 44
Наем за 180 милиона 45
Първият сезон в ПСЖ: голове и рекорди 46

Глава 6
На деветнадесет години със Световната купа 49
Груповата фаза и първият гол на Мондиала 50
Четвъртфинал и полуфинал 54
Финал под проливен дъжд 56

Глава 7
Когато дори на световен шампион не всичко се получава 61
Контузии и пропуснат финал в Шампионската лига 62
Твърде много трикове, твърде малко голове 63
Скандалът с дузпите 66

Глава 8
Голмайстор без трофей 68
Пътят към финала на Шампионската лига 69

Плейофи на Шампионската лига:
„Барселона“, „Байерн“, „Манчестър Сити“ 73
Три звезди, един гол – и разочарование
на Евро 74

Глава 9
Интересът на „Реал“ и удължаване
на договора с „парижани“ 77
Слухове, освирквания и първият отказ
на „Реал“ 77
Мечта, която трябва да бъде отложена 78
Реакцията на футболния свят 79

Глава 10
На Мондиал 2022: три гола и една загуба 82
Напрежението в груповата фаза 82
От Варшава до Лондон 83
97 секунди, които едва не променят
финала 85
Златна обувка без златен трофей 88

Глава 11
Мбапе извън терена 90
Фондът, който е по-важен от купата 90
Глас срещу расизма 92
Правото да бъдеш себе си 93
Момчето от Бонди, превърнало се
в символ 94

Глава 12
Ново предизвикателство 97
Мечта, продължила седем години 97

Номер 9 на чужда позиция 98
Възход след падение – и живот в чужд град 100
Капитан на националния отбор и контузия преди Евро 102

Глава 13
На Мондиал 2026: капитан, рекорди и горчивото четвърто място 105
Капитанът, който се стреми към рекорд 105
Плейофите и бурята около капитана 107
Четвъртфинал, рекорди и горчива загуба 108
Четвърто място – и титлата „най-добър голмайстор“ 109

Глава 14
Головете, които тепърва предстоят 111
Турбулентност на „Бернабеу“ 111
Голмайстор без трофей 112
В преследване на „Златната топка“ 113

Заключение 117

Приложение 119
Кариерата на Килиан Мбапе в числа и факти 119
Интересни факти 122

Килиан Мбапе

Пролог

„Аз просто исках топката. За мен топката беше всичко."

Килиан Мбапе

Бонди бързо потъва в тишина. Слънцето се скрива зад покривите на ниските къщи. Прозорците на училището и пекарната на ъгъла един след друг угасват. Само един фенер край бетонното игрище продължава да свети до късно. Под него едно момче си играе с топка. Няма и десет години. Топката е вехта, изтъркана. Вратата е от две якета, хвърлени направо на асфалта. Другите малчугани вече се прибират, викат ги за вечеря. А той остава и рита топката още веднъж, и още веднъж. Не гледа часовника – гледа топката. Казва се Килиан Мбапе. След двадесет години това име ще се знае в цял свят. Но сега той е просто едно хлапе, което не иска да се прибере у дома.

Съседите го запомнят като упорит и настойчив. Той не напуска игрището дори когато се стъмва и става студено. Всяка вечер сцената се повтаря: майка му го вика вкъщи, а той моли за още пет минути, после за още пет... Харесва му не просто да играе, а да побеждава. Още тогава, сред момчетата от квартала, той иска да бъде първи. Когато пораства, Мбапе неведнъж разказва пред журналисти за детската си мечта – да стане най-добрия футболист в света. Хората, които го познават от малък, си спомнят, че за него това никога не е звучало като шега. Малчуганът под уличния фенер говори за мечтата си сериозно – като за план, а не като за фантазия.

В стаята му има плакат с Кристиано Роналдо. Килиан заспива и се събужда под погледа на своя идол. Няколко години по-късно двамата ще станат съперници на терена, а после и партньори в националния отбор на звездите на световния футбол. Но тогава, в Бонди, това е просто един плакат на стената.

У дома го чака спортно семейство. Баща му, Уилфрид Мбапе, почти две десетилетия тренира деца в местния клуб „АС Бонди“ (*Association Sportive de Bondy*), а след това оглавява футболната секция – познава всяко момче там по име. Майка му, Файза Ламари, в младостта си играе хандбал в женския отбор на същия клуб – твърда, безстрашна и незнаеща слабости. По-късно тя се оттегля от спорта, заема се с организиране на спортни забавления в родния си град, а впоследствие става агент на синовете си.

Килиан има по-голям брат, Жирес Кембо Еко-ко – родителите го осиновяват още като дете. Жирес също става футболист и играе професионално в няколко европейски клуба. За малкия Килиан той е първият жив пример.

Когато Килиан е на почти осем години, в семейството се появява още един син – Итън. С времето и той ще избере футбола – в този дом сякаш не може да бъде по друг начин. Спортът тук не е хоби за уикенда, а въздухът, който диша цялото семейство.

Бонди е работническо предградие в североизточната част на Париж, в департамента Сен Сен Дени, който французите наричат „93“ заради номера му. Тук живеят около петдесет хиляди души, много семейства от Северна и Централна Африка. Ниски къщи, широки дворове, футболни игрища почти на всеки ъгъл. Кварталът не е нито най-бо-

гатият, нито най-спокойният. Тук хората порастват бързо.

За сметка на това Бонди умее да възпитава футболисти. Клуб „АС Бонди“ от много години се смята за една от силните футболни школи в парижките предгрaдия. Оттук са излезли бъдещи играчи на националния отбор на Франция – защитникът Уилям Салиба и полузащитникът Джонатан Иконе например са започнали именно на тези бетонни игрища.

Години по-късно на стената на една от жилищните сгради в Бонди ще се появи огромно изображение на Мбапе – портрет, заемащ цялата фасада на няколко етажа. Момчетата, които ще играят долу, ще растат под този образ, както преди самият той е растял под обикновения уличен фенер.

Хлапето под фенера все още не знае нищо от това. Не го интересува какво говорят за града му. То иска да вкара още един гол – за себе си, за приятелите си, за тъмнината наоколо. Мисли само за едно: да направи финт, да преодолее съперника, да уцели точно между двете якета върху асфалта. Но именно от този двор, от тази стара топка под светлината на този фенер започва историята на футболиста, който по-късно ще изпреварва на терена, както изглежда, всички.

Глава 1
Семейството, в което всички играят

„Родителите ми искаха да започна кариерата си във Франция, да получа образование във Франция.“

От интервю на Килиан Мбапе за L'Obs, 2021 г.

Обикновеният апартамент в покрайнините на Бонди едва побира четиримата спортисти. Бащата – бивш футболист, станал треньор. Майката – бивша хандбалистка, строга и на игрището, и у дома. По-големият син – вече професионален нападател, истински кошмар за защитниците във френската лига. И по-малкият, Килиан, който ги гледа с широко отворени очи и сякаш на всяка цена иска да порасне по-бързо. Тук никой не спори дали да отиде на тренировка, или да остане вкъщи – споровете са за тактиката, за техниката на удара, за това, кой е по-силен в последните минути на мача. В този дом топката е не просто играчка, а равноправен участник във всички семейни разговори.

Вечер, около масата в кухнята, обсъждат не само домашните, но и резултатите от последния кръг. Спортните сакове са до вратата на два реда, футболните обувки съхнат на балкона, а на стената виси графикът на тренировките на тримата братя, написан с изящния почерк на майката. Дисциплината тук не е наказание, а естествен ритъм на живота – толкова нормален, колкото часовете в училище.

Съседите разпознават това семейство още отдалеч. Продавачката от близката пекарна си спомня как момчетата Мбапе влизали да си купят хляб вече облечени във футболните си екипи, с обувки в

ръце, винаги тичащи – сякаш всеки миг можело да се забавят за нещо важно. Работническото предградие не е богато на удобства, но е щедро на време – вечер никой не бърза да затвори квартала заедно със залеза, а на бетонните площадки може да се играе и до полунощ. За семейство, в което и четиримата живеят с футбола, това е подарък от съдбата.

Бащата, който знае всички момчета по име

Улфрид Мбапе е роден през октомври 1970 година в камерунския град Дуала. Като млад и той играе футбол, а след това заминава да търси късмета си във Франция и се установява в Бонди. Там започва неговата втора и далеч по-дълга кариера – тази на треньор.

Уилфрид посвещава повече от двадесет години на клуб „АС Бонди“ – първо като треньор на детски отбори, после като спортен директор, отговарящ за няколко възрастови състава. Обучава стотици момчета – шумни хлапета, влюбени във футбола, каквито в Бонди има на всяко игрище. Повече от двадесет от неговите възпитаници по-късно стават професионални футболисти, сред които е и защитникът на националния отбор на Франция Уилям Салиба.

Уилфрид учи възпитаниците си не само как да стрелят към вратата. За него на първо място стоят техниката и работата с двата крака, качество, което по-късно треньорите на вече порасналия Килиан неведнъж отбелязват – рядка за нападател от неговото ниво увереност както с левия, така и с десния крак. Това не е дар от природата, а резултат от часове монотонни, на пръв поглед скучни упражнения, които баща му го кара да повтаря отново и отново.

Килиан прави първите си стъпки във футбола на шестгодишна възраст – през 2004-та баща му го записва в академията на клуб „Бонди“. Същевременно момчето учи в католическо училище, освен това посещава музикална школа към консерваторията – музиката е неговото второ по значение детско увлечение след футбола. Учителите забелязват интелектуалните му способности, но и неспокойния му характер. Мбапе не се затваря в себе си и не се срамува, но чувства, че е различен от връстниците си. *„Когато бях дете, в главата ми се раждаха мисли и разсъждения, които обикновено са характерни за възрастните. Винаги бях пред всички. Смятаха ме за луд, защото това се различаваше от нормалното. Имах усещането, че никой не ме разбира – сякаш бях напълно сам. Спомням си, че ми правеха различни психологически тестове, за да определят състоянието ми – бях дете, развито над възрастта си“,* спомня си Килиан. За своя син Уилфрид знае повече отколкото за което и да

е друго момче в групата си – и именно затова рядко го хвали гласно. Килиан се озовава на тренировъчното игрище още преди да се научи да говори както трябва – баща му го взема със себе си на тренировките, когато е на две-три години, и му позволява да тича редом до по-големите момчета.

На терена и край страничната линия Уилфрид се държи сдържано. Не избухва, не крещи, не тича след съдията с претенции, както правят много други бащи по трибуните на малките стадиони в Бонди. Той стои малко встрани, скръстил ръце на гърдите си, и наблюдава внимателно и спокойно играта на сина си – като човек, който отдавна е престанал да се удивлява на таланта и се е научил да го насочва. Анализът на грешките винаги остава за после – не на терена и не пред чужди хора, а у дома, край масата, по време на вечерята, с тих и равен глас.

Вкъщи важи желязно правило: първо уроците, после топката. Лоша оценка в бележника означава пропусната тренировка – и никакъв футболен талант не е достатъчна причина за изключение. Учителят в клас има същото значение в това семейство, каквото и треньорът.

Тази строга грижа ще стане основата на цялата бъдеща кариера на Мбапе. Години по-късно, придружавайки вече порасналия си син на световни първенства, Уилфрид ще си остава същия човек – специалист, който разбира от футбол по-добре от много експерти, но никога не повишава глас. Дори когато за кратко става телевизионен коментатор за франкофонска Африка по време на световното първенство в Катар, той запазва същия спокоен маниер – рядко качество за човек, чийто син играе на финал.